

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera a soudkyň Veroniky Juříčkové a Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **Bc. M. H.**, zastoupeného Mgr. Zdeňkem Burdou, advokátem, sídlem Fibichova 218, Mělník, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2023, č. j. 100686/2023/ KUSK, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2024, č. j. 39 A 13/2023-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Zdeňku Burdovi **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobce dne 19. 5. 2023 požádal svým jménem a jménem svého nezletilého syna O. P. Městský úřad Mělník (povinný subjekt) o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Žádal o informace:

- 1) *Jak bylo naloženo s e-mailovou schránkou x1?*
- 2) *Zda disponujete s obsahem e-mailové schránky x1?*

- 3) *Zda bychom mohli nahlédnout do e-mailové schránky x1 a vyhledat e-mailovou zprávu obdrženou dne 18. 6. 2020 19:02 hodin z e-mailové adresy x2 a opatřit si přílohu „P. O.docx“?*

V žádosti žalobce uvedl, že požaduje osobní poskytnutí informací a že informace budou použity pro účely trestního řízení (k podložení žalobcova trestního oznámení ohledně trestného činu maření spravedlnosti) a pro účely řízení o žalobě na ochranu osobnosti.

[2] Povinný subjekt vydal dne 1. 6. 2023 rozhodnutí, kterým poskytnutí informací odmítl. Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 6. 2023 toto rozhodnutí povinného subjektu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, že povinný subjekt je povinen přezkoumatelným způsobem rozhodnutí odůvodnit.

[3] Povinný subjekt následně žádosti obou žadatelů rozhodnutím ze dne 29. 6. 2023 znovu odmítl. Odmítnutí opřel o § 11b ve spojení s § 15 odst. 1 a § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť žadatelé požadovali informace, které povinný subjekt nemá. Zaměstnankyně povinného subjektu, o jejíž schránku se jednalo, už u povinného subjektu téměř čtyři roky nepracuje a e-mailové schránky jsou, včetně jejich obsahu, který není nijak archivován, mazány po šesti měsících po ukončení pracovního poměru. Povinnému subjektu žádný právní předpis neukládá povinnost archivovat e-mailové schránky zaměstnanců či jejich obsah. Povinný subjekt by se naopak dopouštěl přestupku, pokud by takové údaje o svých zaměstnancích zpracovával a měl je ve své moci déle, než jak je stanoveno jinými právními předpisy. Povinný subjekt zároveň uvedl, že žalobci umožnil nahlédnutí do spisu pod sp. zn. Om 0218/2012, který požadovanou e-mailovou korespondenci obsahuje.

[4] Žalovaný k odvolání žalobce rozhodnutí povinného subjektu ze dne 29. 6. 2023 potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

[5] Proti rozhodnutí o odvolání brojil žalobce žalobou, v níž namítal, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť nebylo doloženo úsilí povinného subjektu požadovanou informaci opětovně vytvořit. Žalobce namítal porušení § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím a § 2 písm. e) a o), § 3 odst. 1 písm. f) a odst. 5 a § 65 odst. 1 a 6 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě.

[6] Krajský soud shrnul, že předmětem žalobcovy žádosti o informace byly celkem tři otázky, avšak žalobní body směřovaly jen proti třetí z nich. Na první a druhou otázku ostatně povinný subjekt v prvostupňovém rozhodnutí odpověděl (sdělil, že e-mailová schránka x1 byla včetně jejího obsahu po 6 měsících od ukončení pracovního poměru Mgr. L. smazána), čímž žalobci poskytl příslušné informace. Jádrem projednávané věci tedy je, zda správní orgány v souladu se zákonem žalobci odmítly poskytnout přílohu „P. O.docx“ k e-mailové zprávě doručené dne 18. 6. 2020 v 19:02 hodin do e-mailové schránky x1 nahlédnutím do této e-mailové schránky.

[7] Dále krajský soud uvedl, že žalobní argumentace se mívá s důvody odmítnutí požadované informace správními orgány, tedy s důvodem, že povinný subjekt neměl požadované informace a *ani mu ze zákona neplynula povinnost je mít*.

[8] Krajský soud zdůraznil, že podle § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím lze žádost o informace odmítnout, jestliže povinný subjekt požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplývá ze zákona.

pokračování

[9] Pokud je povinnému subjektu doručena žádost o poskytnutí informací, povinný subjekt musí nejprve zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje, a to bez ohledu na to, jestli takovou povinnost má podle zákona. Pokud zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o některou z výluk podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Skutečnost, zda měl povinný subjekt zákonem stanovenou povinnost danými údaji disponovat, je relevantní až v okamžiku, kdy povinný subjekt po šetření zjistí, že požadované informace skutečně nemá, jelikož byly vymazány nebo odstraněny.

[10] Povinnost povinného subjektu opět vytvořit požadovanou informaci však nastupuje pouze za předpokladu, že povinný subjekt měl zákonem stanovenou povinnost touto informací disponovat. Žalobce však ani nezpochybňoval skutečnost, že povinný subjekt e-mailovou schránku x1 a její obsah smazal, tedy že již požadovanou informaci nemá.

[11] Klíčová je tedy otázka, zda vůbec byl povinný subjekt ze zákona povinen mít požadované informace. V této souvislosti krajský soud zdůraznil, že žalobce požadoval konkrétní elektronický dokument („P. O.docx“) z e-mailové schránky (x1) bývalé zaměstnankyně povinného subjektu, přičemž tento dokument je dle argumentace žalobce obsahově odlišný od téhož dokumentu v listinné podobě založeného ve spise sp. zn. Om 0218/2012.

[12] Krajský soud přisvědčil správním orgánům, že povinný subjekt neměl povinnost uchovávat obsah e-mailové schránky své zaměstnankyně po skončení jejího pracovního poměru. Taková povinnost mu neplynula ani z žalobcem uvedených ustanovení zákona o archivnictví a spisové službě. Všechna tato ustanovení se týkají až samotného správního spisu, jehož obsah žalobce poskytnout nežádal (resp. mu byl poskytnut, ale žalobce se s tím nespokojil). Žalobci šlo o dokument (přílohu „P. O.docx“), a nikoliv o metadata ve smyslu § 2 písm. o) zákona o archivnictví a spisové službě. Argument, že šlo o metadata, tedy krajský soud shledal nepřiléhavým. Správní orgány mají povinnost uchovávat dokumenty a zachovávat integritu (neporušitelnost) obsahu digitálních dokumentů. To ale platí pro dokumenty založené a vedené v (elektronickém) spise, nikoliv pro obsah e-mailových schránek. Žalobce však výslovně požadoval přílohu e-mailu z e-mailové schránky bývalé zaměstnankyně.

[13] Je-li správnímu orgánu doručen e-mail [tj. dokument ve smyslu § 2 písm. e) zákona o archivnictví a spisové službě], správní orgán jej uchovává v souladu se zákonem o archivnictví a spisové službě a vyhláškou č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby. Doručené dokumenty včetně těch elektronických jsou správními orgány přijímány, evidovány a uchovávány v rámci listinných či elektronických spisů. Správní orgány nemají povinnost tyto dokumenty „duplicitně“ uchovávat ještě v e-mailových schránkách, do kterých byly doručeny. Naopak, pokud by správní orgány bezdůvodně uchovávaly obsah e-mailových schránek, mohly by se dopustit porušení předpisů o ochraně osobních údajů (zpracovávat osobní údaje lze jen za taxativně vymezených podmínek a ke stanoveným účelům, viz zejména čl. 5 a 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů), popř. by kontrolou e-mailových zpráv mohly zasáhnout do soukromí svých zaměstnanců (§ 316 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce).

[14] Krajský soud uzavřel, že povinný subjekt požadovanou informaci neměl a ze zákona mu ani nevyplyvala povinnost ji mít. Odmítnutí žalobcovy žádosti tedy bylo v souladu s § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím. Z uvedených důvodů žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[15] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost podle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

[16] V podání doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 20. 3. 2024 a označeném jako blanketní kasační stížnost stěžovatel uvedl, že krajskému soudu vysvětlil, že v Mělníku se kromě poctivých sociálních pracovníků orgánu sociálně-právní ochrany dětí vyskytují i podvodníci. Poukázal na zvláštnost řízení o informačních žalobách, která se může projevat v úpravě rozložení transparenčního břemene v situacích týkajících se uchovávání dokumentů v digitální podobě, které nejsou podepisovatelné a se zřetelem k jejich povaze mohly být zničeny, skryty, latentně modifikovány či zaměněny. V této souvislosti odkázal na judikaturu Ústavního soudu. Dle stěžovatele je zjednodušující závěr krajského soudu, že při vedení evidence a spisové dokumentace není třeba uchovat originál, který je snadno latentně modifikovatelný či zaměnitelný.

[17] Stěžovatel prostřednictvím ustanoveného zástupce kasační stížnost doplnil, a to nejprve podáním ze dne 10. 5. 2024 (později požádal o nepřihlížení k jeho obsahu) a následně podáním ze dne 15. 5. 2024. Namítl nesprávné posouzení klíčové právní otázky, zda je povinný subjekt povinen mít informaci v té podobě, v jaké byla povinnému subjektu předána.

[18] Dle stěžovatele územní samosprávné celky v případě informací vztahujících se k jejich působnosti a dokumentů v digitální podobě mají na základě § 3 odst. 5 zákona o archivnictví a spisové službě povinnost zajišťovat neporušitelnost jejich obsahu bez ohledu na nakládání s těmito dokumenty a jejich umístění. Pokud by byl názor krajského soudu správný, veřejnost by neměla možnost kontroly nad jednáním orgánu územního samosprávného celku.

[19] Stěžovatel citoval § 316 odst. 3 zákoníku práce, a odkázal rovněž na § 302 písm. f) zákoníku práce a § 112 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Dále citoval také § 51 odst. 5 písm. a) bod 1, § 55 odst. 4, § 55 odst. 5 zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí.

[20] Dle stěžovatele žalovaný i krajský soud nesprávně podmiňovali poskytnutí informace podmínkami, které nejsou zakotveny v zákoně a nedostatečně zohlednily modifikovatelnost digitálního dokumentu. Krajský soud měl dospět k závěru, že povinný subjekt byl povinen požadovanými informacemi disponovat.

[21] Správní orgán dle stěžovatele vycházel z podkladů, které byly do spisu vloženy chybně, informace, které stěžovatel požadoval, jsou v rozporu s originálem spisu. Ze spisového materiálu vyplynulo, že povinný subjekt požadovanými informacemi v minulosti disponoval. Povinný subjekt se nepokusil požadovanou informaci dohledat v osobní e-mailové schránce své externí pracovnice psycholožky Mgr. K., ale zaměřil se jen na získání požadovaných informací z osobní e-mailové schránky své bývalé zaměstnankyně Mgr. L. Povinný subjekt tedy nedostatečně zjistil skutkový stav, a zatížil tak své rozhodnutí vadou

pokračování

mající vliv na zákonnost, rozhodnutí žalovaného ani rozsudek krajského soudu tak neobstojí. Vady skutkového stavu se dle stěžovatele vztahují k samotnému předmětu řízení – otázce existence informace a povinnosti jí disponovat. Externí pracovnice povinného subjektu psycholožka Mgr. K. je existující a nadále činnou osobou.

[22] Stěžovatel namítl, že požadovaný dokument měl být s ohledem na svou modifikovatelnost v souladu s § 55 odst. 4 zákona o sociálně-právní ochraně dětí součástí spisové dokumentace vedené pro soudní řízení ve věci péče soudu o nezletilé a možné změny poměrů styku s nezletilým dítětem.

[23] Mezi neexistující informací a informací, kterou povinný subjekt nemá k dispozici, je rozdíl. Pokud se jedná o informaci, kterou povinný subjekt nemá k dispozici, nemusí se nutně jednat o neexistující informaci, neboť informace může fakticky existovat, ale u jiného (povinného) subjektu. Povinný subjekt, žalovaný ani krajský soud nevzali v úvahu, že požadovaná informace není informací neopakovatelnou a neměla být povinným subjektem znovu vytvořena, ale měla být získána v existující podobě od jiného subjektu. Nebylo přezkoumatelně doloženo úsilí povinného subjektu požadované informace opět shromáždit a žadateli je poskytnout.

[24] Správní orgán neměl své rozhodnutí odůvodňovat tím, že požadované informace nemá k dispozici. V odůvodnění je rozpor: buď správní orgán informace má a nechce je vydat, nebo je vůbec nemá k dispozici.

[25] Stěžovatel navrhl, aby si Nejvyšší správní soud vyžádal přístup k e-mailové komunikaci mezi Mgr. Z. L. a Mgr. I. K. Dále navrhl, aby soud „k uvedeným skutečnostem“ provedl výslech Mgr. Z. L. a Mgr. I. K. a aby si soud od Mgr. I. K. vyžádal originál jejího posudku.

[26] Stěžovatel závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, eventuálně aby zrušil i rozhodnutí správních orgánů.

[27] **Žalovaný** se ve vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu. Upozornil, že stížní body mohou směřovat pouze k právnímu posouzení, zda správní orgány jsou povinny archivovat data e-mailových schránek, resp. je znovu vytvořit. Dále upozornil, že dotaz stěžovatele se netýkal ani analogového, ani digitálního dokumentu, týkal se nahlížení do e-mailové schránky. K odkazu stěžovatele na zákoník práce, žalovaný mj. uvedl, že stěžovatel pomíjí, že se jednalo o schránku osoby, která již nebyla zaměstnancem, tedy již nebyla v pracovněprávním vztahu s obcí. K odkazu stěžovatele na § 55 odst. 4 zákona o sociálně-právní ochraně dětí žalovaný uvedl, že žádost o nahlížení do e-mailové schránky nebyla směřována na orgán sociálně-právní ochrany dětí, ale na obec. Stěžovateli nic nebrání požádat psycholožku o zaslání posudku přímo soudu, případně odvolacímu orgánu v řízeních, která vede. Žalovaný požádal o přiznání nároku na náhradu nákladů řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[28] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[29] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami,

k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[30] Na úvod vypořádání Nejvyšší správní soud uvádí, že akceptoval výslovný projev vůle stěžovatele, aby k doplnění kasační stížnosti ze dne 10. 5. 2024 nepřihlížel. Tomu odpovídá již výše rekapitulovaný obsah kasační stížnosti.

[31] Podle 11b zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že *povinný subjekt může odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplývá ze zákona; to neplatí, pokud povinný subjekt může požadovanou informaci získat na základě jednoduchých úkonů z jiných informací, které povinný subjekt má, případně poskytnout postupem podle § 4a odst. 1 věty třetí*.

[32] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou rozporností odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Rozpor v odůvodnění by totiž mohl zakládat nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, přičemž skutečnost, že krajský soud přezkoumal rozhodnutí, které nebylo přezkoumání způsobilé, by zakládala vadu nepřezkoumatelnosti i u rozsudku krajského soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91). Tvrzený rozpor však Nejvyšší správní soud neshledal. Rozhodnutí žalovaného obsahuje konzistentní odůvodnění, že povinný subjekt požadovanou informaci (již) nemá a ani není povinen ji mít.

[33] Již žalovaný a krajský soud stěžovateli vysvětlili, že v případě, že povinný subjekt informacemi požadovanými v režimu zákona o svobodném přístupu nedisponuje a ani není povinen jimi disponovat, jak tomu bylo v tomto případě, je oprávněn žádost o takové informace odmítnout. Povinnost informaci znovu vytvořit se vztahuje pouze na situace, kdy povinný subjekt požadované informace nemá, ačkoli je dle zákona povinen je mít. To vyplývá z výše citovaného § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím i četné judikatury Nejvyššího správního soudu, která uvedené ustanovení vykládá (srov. např. rozsudky ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67, ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41, ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 417/2017-39). Na tuto judikaturu dokonce odkazuje sám stěžovatel v kasační stížnosti.

[34] Přisvědčit lze stěžovatelově obecné úvaze, že je rozdíl mezi situací, kdy povinný subjekt informaci nemá, a situací, kdy informace vůbec neexistuje. Zákon o svobodném přístupu však nekoncepčně povinnost povinných subjektů tak, že by měly zpřístupňovat veškeré existující informace bez ohledu na to, zda požadované informace spadají do jejich působnosti, zda jimi samy disponují, resp. jsou povinny jimi disponovat, či „kdo“ informacemi disponuje.

[35] Stěžovatel nerozporuje závěr, že povinný subjekt požadovanou informaci v podobě přílohy k e-mailové zprávě nemá a že e-mailová schránka bývalé zaměstnankyně byla smazána. Svou argumentaci zaměřuje na skutečnost, že jím požadovaná informace existuje u jiného subjektu a povinný subjekt nevyvinul úsilí tuto informaci opatřit. Zřejmě jako argument pro to, že povinný subjekt byl povinen informaci mít, uvádí citace různých ustanovení zákona o sociálně-právní ochraně dětí, zákoníku práce, zákona o archivnictví a spisové službě či trestního zákoníku.

[36] Nejvyšší správní soud však souhlasí s krajským soudem, že doručené dokumenty včetně těch elektronických jsou správními orgány přijímány, evidovány a uchovávány v rámci listinných či elektronických spisů a správní orgány nemají povinnost tyto

pokračování

dokumenty uchovávat nadále i v e-mailových schránkách, do kterých byly původně doručeny. Krajský soud podrobně popsal, jak má původce zacházet s doručenou e-mailovou zprávou [resp. dokumentem ve smyslu § 2 písm. e) zákona o archivnictví a spisové službě] a odkázal k tomu na konkrétní ustanovení zákona o archivnictví a spisové službě a vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby. Součástí těchto povinností jistě je uchovat v rámci spisu dokument doručený e-mailovou zprávou v nezměněné podobě, to však neznamená, že je nezbytné zachovat i „originály“ dokumentů doručených e-mailem.

[37] Judikatura Ústavního soudu, na niž stěžovatel odkazoval a z níž abstrahoval argument, že elektronický dokument je latentně modifikovatelný či zaměnitelný, je na projednávanou věc zcela nepřiléhavá, neboť se týká otázky odůvodňování neodkladných úkonů v trestním řízení orgány činnými v trestním řízení a na otázku poskytování informací povinnými subjekty v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím není použitelná.

[38] Jestliže povinný subjekt nemá zákonnou povinnost zachovat „originály“ dokumentů doručených e-mailem povinnému subjektu či zaměstnanci povinného subjektu, nemá ani povinnost vyvíjet úsilí k znovuzískání či znovuvytvoření dokumentu (resp. informací v něm obsažených), např. žádostí na odesílatele e-mailu, aby mohl žádosti žadatele o informaci vyhovět. Nerelevantní je tedy argumentace stěžovatele, že požadovaná informace nadále existuje v emailové schránce Mgr. I. K., která Mgr. Z. L. e-mail s přílohou odeslala.

[39] Stěžovatel odkazoval na povinnost původců zajistit neporušitelnost obsahu digitálního dokumentu dle § 3 odst. 5 zákona o archivnictví a spisové službě, podle něž *v případě dokumentů v digitální podobě se jejich uchováváním rozumí rovněž zajištění věrohodnosti původu dokumentů, neporušitelnosti jejich obsahu a čitelnosti, tvorba a správa metadat náležejících k těmto dokumentům v souladu s tímto zákonem a připojení údajů prokazujících existenci dokumentu v čase; tyto vlastnosti musí být zachovány do doby provedení výběru archiválií.* Krajský soud upozornil, že v žalobě zmíněná ustanovení zákona o archivnictví a spisové službě se týkají až samotného správního spisu, jehož obsah stěžovatel poskytnout výslovně nežádal (resp. mu byl poskytnut, ale stěžovatel se s tím nespokojil). Nejvyšší správní soud doplňuje, že nelze ztotožňovat povinnost zajistit neporušitelnost obsahu digitálního dokumentu dle § 3 odst. 5 zákona o archivnictví a spisové službě a povinnost zachovat „originály“ e-mailových zpráv doručených do e-mailových schránek zaměstnanců veřejnoprávních původců. Z § 3 odst. 5 zákona o archivnictví a spisové službě nevyplývá ani povinnost zachovat emailové schránky bývalých pracovníků veřejnoprávních původců a do nich doručené e-mailové zprávy.

[40] Povinnost uchovávat „originály“ dokumentů doručených e-mailem povinnému subjektu nevyplývá ani z ustanovení zákoníku práce, na něž stěžovatel odkázal zřejmě v návaznosti na doplňující argument krajského soudu, že povinný subjekt by kontrolou e-mailových zpráv mohl zasáhnout do soukromí svých zaměstnanců (§ 316 odst. 2 zákoníku práce). Ani z § 316 zákoníku práce však nelze dovodit povinnost zaměstnavatele (povinného subjektu) zachovat v e-mailových schránkách dokumenty do nich doručené. Možnost zaměstnavatele ve výjimečných případech (je-li dán závažný důvod spočívající ve zvláštní povaze činnosti zaměstnavatele) provést kontrolu elektronické pošty zaměstnance (§ 316 odst. 3 zákoníku práce) neznamená povinnost zaměstnavatele zachovat obsah e-mailových schránek bývalých zaměstnanců.

[41] Další odkazy stěžovatele na zákonná ustanovení, která stěžovatel v kasační stížnosti uváděl zřejmě na podporu svého přesvědčení, že povinný subjekt byl povinen požadovanou informaci mít, resp. ji znovu vytvořit, Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako nepřípustné stížní body ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Již správní orgány stěžovateli vysvětlily, že požadované nahlížení do e-mailové schránky nebylo z důvodu výmazu schránky možné a povinný subjekt neměl zákonnou povinnost zachovat funkčnost e-mailové schránky bývalé zaměstnankyně či uchovat v ní obsažené informace, a tedy nelze vynutit ani případné dotvoření informace. Konkrétní argumenty na podporu svého přesvědčení, že povinný subjekt měl povinnost požadovaný dokument v e-mailové schránce uchovat, resp. měl povinnost jej znovu získat, mohl stěžovatel uvést již v žalobě. Uvádí-li tyto body až v kasační stížnosti, jsou nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[42] Požadavku stěžovatele, aby si Nejvyšší správní soud vyžádal přístup k e-mailové komunikaci mezi Mgr. Z. L. a Mgr. I. K. či aby si od psycholožky Mgr. I. K. vyžádal originál jejího posudku, Nejvyšší správní soud nevyhověl. Rozhodování o kasační stížnosti slouží k přezkumu rozhodnutí krajského soudu, případně ve spojení s rozhodnutím krajského soudu též rozhodnutí žalovaného, nikoli k tomu, aby Nejvyšší správní soud sám stěžovateli opatřil požadované informace. Nejvyšší správní soud nevyhověl ani návrhu na provedení výslechu Mgr. Z. L. a Mgr. I. K. Tento důkazní návrh nebyl nijak konkrétně odůvodněn a pro zodpovězení klíčové právní otázky, zda byl povinný subjekt podle zákona povinen uchovat e-mailovou schránku bývalé zaměstnankyně a do ní doručené zprávy, nebylo provádění výslechu potřebné. Skutkový stav stěžovatel ani nerozporoval, námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu se mívá s podstatou argumentace stěžovatele a je neopodstatněná. Stěžovatel sice v doplnění kasační stížnosti výslovně uváděl též důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., uplatněné stížní body se však k tomuto důvodu nevztahují.

IV. Závěr a náklady řízení

[43] S ohledem na shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[44] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první a odst. 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci úspěch, Nejvyšší správní soud mu však náhradu nákladů nepřiznal, ačkoli to žalovaný požadoval, neboť náklady vzniklé žalovanému nepřekračují rámec jeho běžné úřední činnosti.

[45] Stěžovateli byl usnesením ze dne 26. 3. 2024, č. j. Na 39/2024-19, ustanoven zástupce Mgr. Zdeněk Burda, advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovený zástupce požádal o náhradu nákladů řízení ve výši odpovídající dvěma úkonům právní služby. Za tyto úkony Nejvyšší správní soud považuje převzetí věci a přípravu na zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a doplnění důvodů kasační stížnosti podáním ze dne 15. 5. 2024 (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu). K odměně za úkony právní služby je třeba připočíst paušální náhradu (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem jde o 2 x 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu) a 2 x 300 Kč. Náhradu daně z přidané hodnoty Nejvyšší správní soud nepřiznal, neboť ustanovený advokát není v evidenci ekonomických

pokračování

subjektů veden jako plátce DPH. Celkem odměna ustanovenému zástupci činí 6 800 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2024

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu